

આત્મ સં. ૮૮ (આણ) વીર સં. ૨૫૦૯

વિક્રમ સંવત ૨૦૩૯ શ્રાવણ

શ્રી પાર્શ્વજિન સ્તવન

(રાગ-વિલાસ)

દેખો ભવિ જિનજી કે યુગ
ચરન-કમળ નીકે - દેખોઁ આંકણી
જિમ ઉદયાચળ ઉદય ભયો રવિ,
તિમ નખ માનક કે - દેખોઁ (૧)
નીલોત્પલમમ શોભ ચરણ છબી,
રિષ્ટ રતન હુ કે - દેખોઁ (૨)
સુરભિ સુમનવર યક્ષકર્દમ કરર,
અર્ચિત દેવન કે દેખોઁ (૩)
નિરખ ચરન મન હરખભયો અતિ,
વાર્માનંદન કે - દેખોઁ (૪)
ચિદાનંદ અખ સફલ મનોરથ,
સફળ ભયે મન કે - દેખોઁ (૫)
લેખક : પ. પૂ. ચિદાનંદજી મહારાજ સા.

૧. સુગંધી શ્રેષ્ઠ પુષ્પ

૨. ચંદન, કેશર, ધરાસ, અમર, કસ્તુરી, ગોફચંદન,
રતાંજળી, હિંગલોક, મરચકંઠાળ, સોનાનો વરગ-
(નો બને છે). માણક-લાલ છે. શિદરતન-શ્યામ છે.

પ્રકાશક : શ્રી જૈન આત્માનંદ સલા-લાવનગર

પુસ્તક : ૮૦]

આગળ : ૧૯૮૩

[અંક : ૧૦

ਅਨੁਭਵਿਤਾ

ક્રમ	લેખ	લેખક	પૃષ્ઠ
૧	પદ ૪૫ મું	પરમ પૂજ્ય શ્રી ચિદાનંદજી	૧૬૬
૨	લક્ષિતાંગ દેવ	—	૧૭૦
૩	જૈન ધર્મની જાળ તાથી	લે. પૂર્ણાનન્દવિજયજી (કુમાર-શ્રણુજી)	૧૭૩
૪	તરંગવતી	મૂળકર્તા : પૂ. પાદ લિપ્તાચાર્ય સંક્ષેપકર્તા : પૂ. નેમિચંદ્ર ગણિ.	૧૭૬
૫	પર્યુષણના પવિત્ર દિનોમાં મમતા ધરીએ ! ક્રોધાગ્નિમાં ખડ્યા-ઝડ્યા	—	૧૮૦
૬	સુવિશુદ્ધ સંયમી શાસન રક્ષક જૈનાચાર્યો.....	મુનિશ્રી હરિભદ્રસાગરજી મહારાજ સા.	૧૮૨
૭	જૈન સમાચાર	—	૧૮૪

માંડવી (કચ્છ) ખાતે યોજનારો પાંચમો જૈન સાહિત્ય સભારોહ

શ્રી મહાવીર જૈન વિદ્યાલય અને અખિલ ભારતીય અચલગચ્છ (ધિધિપક્ષ) સ્વેતામ્બર જૈન સંઘના ઉપક્રમે શુક્રવાર, શનિવાર અને રવિવાર, તા. ૨૩, ૨૪ અને ૨૫મી સપ્ટેમ્બર ૧૯૮૩નાં રોજ માંડવી (કચ્છ) ખાતે પાંચમા જૈન સાહિત્ય સમારોહનું આયોજન કરવામાં આવ્યું છે. આ માટે વિધ્વાનોને જૈન ધર્મ, તત્ત્વજ્ઞાન, સાહિત્ય, સ્થાપત્ય-શિલ્પ અને ઇતિહાસ-પુરાતત્ત્વ અંગે પોતાના સંશોધન-લેખો મોડામાં મોડા તા. ૩૧-૮-૧૯૮૩ સુધીમાં સંયોજક જૈન સાહિત્ય સમારોહ શ્રી મહાવીર જૈન વિદ્યાલય, ઓગસ્ટ ક્રાંતિ માર્ગ, મુંબઈ-૪૦૦-૦૩૬એ સરનામે મોકલી આપવાની જૈન સાહિત્ય સમારોહના સંયોજક ડૉ. રમણલાલ ચી. શાહે વિનંતી કરી છે. વધુમાં એમણે વિધ્વાનો અને રસજ્ઞોને આ સમારોહમાં સક્રિય રીતે ભાગ લેવાની પણ વિનંતી કરી છે.

શ્રી મહાવીર જૈન વિદ્યાલય જોગસ્ટ કાંતિ માર્ગ, સુખર્ષ ૪૦૦-૦૩૬

તંત્રી : શ્રી પોપટલાલ રવજીભાઈ સલોત

વર્ષ : ૮૦]

વિ. સં. ૨૦૩૬ શ્રાવણ : એાઝઘ-૧૯૮૩

[અંક : ૧૦]

પદ ૪૫મું

(રાગ-કાફી)

લે. પરમ પૂ.શ્રી ચિદાનંદજી

અલખ લખ્યા કિમ જાવે હો, ઐસી કોઈ જુગતિ બતાવે;

અલખ લખ્યા કિમ જાવે. આંકણી

તનમન વચનાતીત ધ્યાન ધર અજપા જાપ જાપાવે;

હોય અડોલ લોલતા ત્યાગી, જ્ઞાન સરોવર નહાવે હો, ઐસી૦ ૧
શુદ્ધ સ્વરૂપમે શક્તિ સંભારત, મમતા દુર વહાવે;

કનક ઉપલ મલ ભિન્નતા કાજે, જોખાનળ સળખાવે હો૦ ઐસી૦ ૨

એક સમય સમ શ્રેણી રોપી, ચિદાનંદ ઇમ ગાવે:

અલખ રૂપ હોઈ અલખ સમાવે, અલખ ભેદ ઇમ પાવે હો૦ ઐસી૦ ૩

ભાવાર્થ: પ. પૂ. ચિદાનંદજી મ. સા. પૂછે છે કે અલક્ષ એવા આત્માનું સ્વરૂપ શી રીતે કહ્યું જાય-એવી કોઈ યુક્તિ બતાવે છે?

(અનુસંધાન પાના ૧૭૨ ઉપર)

લાલિતાંગ દેવ

પૂર્વાનુવૃત્તિ

ફરીને દ્રશ્ય બદલાયું. આવા મહાન હારિ-
દ્રયમાં સ્વપ્રભા કેવી રીતે જીવતી રહી, કેવી રીતે
નાગિલાએ સ્તન દુગ્ધ ધારા દ્વારા તેને શ્વાસો
શ્વાસ લેતી બનાવી તે હું જાણી શક્યો નહીં...

પરંતુ જોયું કે સાત વર્ષની બાલિકા નિર્નામિકા
છાણ ઉઠાવી મોઢીની દુકાન સ્ન-મુખ ઉભી હતી.
ત્યાં ખીજ બાળક-બાલિકાઓને લાડુ ખરીદી,
ખાતા જોઈને તેના મનમાં લાડુ ખાવાની ઇચ્છા
થઈ. કૌડી વગર લાડુ મળે નહિ-તે વાત તે
જાણતી હતી. તેથી દોડીને માતા પાસે ગઈ,
કહ્યું, “માં, મને એક કૌડિ આપ મારે મોઢક
ખરીદી આવો છે.”

નાગિલા માટીની હાંડલીમાં શાક બનાવી રહી
હતી. તેની વાત સાંભળી તે જલી ઊઠી. હાંત
લીસીને બોલી. “કમભાગી મરતી પણ નથી.
તારો ભાપ ઘરમાં શું એક પણ કૌડી રાખી ગયો
છે કે તું મોઢક ખરીદી ખાઈ શકે? મોઢક ખરીદ-
વાનું શું તારું નસીબ છે? જો મોઢક ખાવાની
ઇચ્છા હોયતો અમ્મર તિલક પહાડ પર જ.
ત્યાંથી લાકડા લાવી વેચી, કૌડી મેળવ.”

અગ્નિ સમાન માતાના, જવાળામય વાક્ય
સાંભળી, નિર્નામિકાની આંખોમાંથી અશ્રુધારા
વહેતી બની. તે રોતી રોતી, જોખર ઊઠાવી ચાલી
નીકળી.

ફરી દ્રશ્ય પલટાયું હવે નિર્નામિકાની ઊંમર
સોળ(૧૬) વર્ષની થઈ હતી. જુવાની આવતાં,
જુવાનીની લાલીમા અને માધુર્ય, તેના કપાળ ઉપર
ઉપસ્યા નહતા તેની કેશ રાશિ રૂક્ષ અને પીળી
બની હતી. લાકડી સરખો દેહ હતો. અમ્મરતિલક
પહાડ પરથી લાકડાનો ભારો ઉઠાવી પહાડ ઉતરતી

હતી. પર્વતના શિખર પર જવાના મુખ્ય માર્ગ
ઉપર પહોંચતા તેણે જોયું કે રસ્તે અનેક માનવીઓ
શિખર પર ચઢી રહ્યા હતા. ઘણો સમય તે જોતી
રહી, પછી એક વ્યક્તિને પુછ્યું, “ભાઈ! તમે
લોકો ક્યાં જાઓ છો?”

તેણે કહ્યું, “બહેન! યુગન્ધર નામના
મુનિને કેવળજ્ઞાન પ્રાપ્ત થયું છે. તેમના દર્શનાર્થે
જઈએ છીએ.”

તેણે કહ્યું, “ભાઈ હું ત્યાં આવું તો કશી
મુશ્કેલી નથીને?”

ના, બહેન! આપત્તિ શાની?

તે સાંભળી નિર્નામિકાએ મસ્તક પરનો ભાર
નીચે ફેંકી દીધો. લોકોની પાછળ, પર્વત પર
ચઢવાનું શરૂ કર્યું.

એક વિશાળ શિલાખંડ પર કેવલી યુગન્ધર
સ્વામી બેઠા હતા. તેમના દેહમાંથી પ્રકાશ પ્રસરી
રહ્યો હતો. દૂર ઉભીને નિર્નામિકાએ પ્રણામ કર્યા.
પછી નીચે બેસી, ઉપદેશ સાંભળવા લાગી. તેઓ
શ્રી અમૃત તુલ્ય વાણીમાં ઉપદેશ આપી રહ્યા
હતા. તે ઉપદેશ ધીમે ધીમે તેના અંતરમાં ઉત-
રવા લાગ્યો. તેમના ઉપદેશથી હબ્બર કિરણધારી
સૂર્યના પ્રકાશથી કમળ વિકાસ પામે તેમ તેનું
હૃદય વિકાસ પામ્યું. ઉપદેશના અન્તે કેવલી
પ્રભુના ચરણમાં નમીને બોલી, “હે ભગવન્!
દુનિયામાં મારા જેવી કોઈ દુઃખીયારી નહિ હોય.
આપ મને આશ્રય આપો.”

કેવલી ભગવંતના ઓષ્ટ ઉપર એક હાંસ્ય
ફરકી ઉઠ્યું. તેઓ બોલ્યા, “બહેન! કોણ કહે
છે કે તું દુર્ભાગી છો? તું તો અખંડ સૌભાગ્યવતી
છો તારા દુઃખના દહાડા ખૂબ ઓછા છે. તારું
મલિન કર્મ નષ્ટ થઈ ગયું છે. તું આ પર્વતની

બીજી બાજુ, જ્યાં સુરભિ સરોવર છે ત્યાં કિનારા પર જઈ તપ કર. તારા મનોરથ પૂર્ણ થશે.”

નિર્નામિકાએ કેવલી ભગવંતના ચરણમાં વન્દન કર્યાં. પછી ચાલી નીકળી તેને ઘરનું કશું આકર્ષણ ન હતું. તેથી જે રસ્તેથી પહાડ પર આવી હતી. તેના વિપરીત પંથથી બીજી બાજુ પહાડ ઉતરવા લાગી.

મારી આંખો સન્મુખ સુરભિ સરોવર ખડું થયું. તે અચ્છેદ સરોવર જેમ કમળ, કુસુમ અને કલ્હારોથી પૂર્ણ હતું. વિકસેલા કમળના મધુ-ગિન્દુ, જળ પર પ્રસરીને, મયુર પૂચ્છની ચંદ્રિકા સમાન, સરોવર સપાટીને રંગીન બનાવી રહ્યા હતા. સુખંધી પક્ષો ઉપર ભમરાઓની શ્રેણી શોભતી હતી. કમળોના મધપાનથી મસ્ત બનેલ. ફલ હંસીઓના કોલાહલથી સરોવર શું જ રહ્યું હતું. ઉન્માદી સારસ પક્ષીઓના ક્રોંકારોથી વાયુ મંડળ વિંધાતું હતું. સાડું એ સરોવર આ રીતે સુગંધથી પરિપૂર્ણ હતું. જાણે કે રાત્રિના સમયે સ્નાન કરતી વનદેવીઓના કેશમાં રહેલ પુષ્પોની સૌરભથી આ જળમાં સુગંધ ફેલાઈ રહી હતી.

નિર્નામિકાએ પૂર્વે આવું સરોવર જોયું ન હતું. નિર્નામિકા તે સરોવરને કાંઠે આવી ઉભી તેના હૃદયમાં શાંતિ ઉભરાઈ તેના મનમાં અચ્છેદ સરોવરની સ્મૃતિ જાગૃત થઈ છે કે નહિ-તેની ખબર નથી પણ મરકત લીલી વનરાજી અને સુરભિત સરોવર નિહાળી તેના મનમાં ભાવ સ્થિર થતનાતું સ્ફુરણ થયું. મેં તેના સુખ-સામે જોયું. સ્વયં પ્રભાના મુળ સૌંદર્ય પાસે તેનું મુળ સૌંદર્ય ફરી વિશાતમાં ન હતું. છતાં તેનું મલિન, સુકકું મુખ મને આકર્ષતું બન્યું હતું તેના પર પ્રેમ કરતો હતો-તેથી શું તેમ બન્યું હશે?

જે સુંદર છે, તે સૌને સુંદર લાગે છે-તે આજ સુધી નહોતો જાણતો. પણ આજે મન એ બાબતનો સ્વીકાર ન કરી શક્યું કે સૌંદર્ય વસ્તુ નિબદ્ધ છે. તેનું શુષ્ક મુખ. અને કંઈ મને આનંદ આપવા લાગ્યા. તેના રૂપા-સુખા બાળ

આમ તેમ ઉડતા હતા. મલિન વસ્ત્ર આનંદોલિત હતા. હું એકીટશે તેની સામે જોઈ રહ્યો અને વિચારતો બન્યો કે પ્રેમનો પ્રભાવ કેટલો અસીમ છે? આ જ પ્રભાવ અસુંદરને સુંદર બનાવે છે અને ધૃણાપાત્રને મનોહર બનાવે છે.

દૃઢધર્મા બોલ્યો; “હે દેવ! આ જ યોગ્ય સમય છે. આપ અત્યારેજ મૃત્યુલોકમાં જઈ નિર્નામિકા સમક્ષ ઉભા રહો આપને જોઈને, આપની ઈચ્છાવાળી, મૃત્યુબાદ ફરી ઇશાન કલ્પમાં શ્રી પ્રભ વિમાનમાં તે ઉત્પન્ન થશે.”

ત્યારે હું શ્રી પ્રભવિમાનથી મનના રથ દ્વારા ભૂતલ પર ઉતરવા લાગ્યો એક કમરામાંથી બીજા કમરામાં જવા માટે જેટલો સમય લાગે તેટલાજ સમયમાં ઘાતકી ખંડના પૂર્વ વિદેહમાં આવેલ સુરભિ સરોવરના કાંઠે આવીને ઉભો મને જોઈને નિર્નામિકાના નેત્રો વિકસિત બન્યા દેહમાં સાત્વિક ફેરફાર જણાવા લાગ્યો. આંખો લીની બની ગઈ તેણે બોલવાનો પ્રયત્ન કર્યો પણ બોલી ન શકી તેનો કંઈ અશ્રુથી રૂંધાઈ ગયો. મેં કહ્યું, “સ્વયં પ્રભા, શું તું મને પીછાનતી નથી? હું તારો લક્ષિતાંગ દેવ.”

તેણે મને ઓળખ્યો કે નહિ-તે ખબર નથી પણ તે મારી તરફ અનિમેષ દૃષ્ટિથી જોઈ રહ્યો મને જોતી વખતે તેના પાંડુર ગાલો પર અનુરાગની લાલિમા છવાતી હતી બાળપણકત ચક્ષુઓમાં પ્રેમ-વિકાર તરંગિત બન્યો હતો. કપાળ, મોતી સમ પસીનાના ગિન્દુથી ભરાઈ ગયું હતું. મારાં મુખ ઉપરથી ચક્ષુ ઉઠાવી તે બોલવા લાગી. “દેવ, આપ કોણ છો તે હું જાણતી નથી પરંતુ આપને જોઈને મને લાગે છે કે મારા જન્મ-જન્માંતર કૃતાર્થ બન્યા છે” મારા હૃદયની જવાલા શાંત બની છે. મને લાગે છે. કે મારો જન્મ નિરર્થક નથી. થોડા સમય પહેલાં, કેવળી ભગવંતે કહ્યું હતું કે તું અખંડ સૌભાગ્યવતી છે. તેનો અર્થ આજે મારી સમક્ષ સ્પષ્ટ બન્યો છે. હું સંસારના બન્ધનથી મુક્ત થવા આવી

હતી. પણ હવે તે અસત્ય જણાય છે. આપને જોઈને મને જે અનુરાગ થયો છે તે મને સત્ય અને સિદ્ધિનું સોપાન લાગે છે. આટલું જોલી તે અટકી.

તે નિરક્ષર આમ્ય બાળા હતી તે આટલી પ્રગલ્ભ કેવી રીતે બની? આશ્ચર્ય યુક્ત બની લજ્જાના ભાગ્યે કેવી શરમદી બની હતી! આ જોઈ મને ખૂબ આનન્દ થયો તે ધીમેથી જોલી “દેવ! આપ લલિતાંગ દેવ છો-તે હું સમજી પણ આપે મને સ્વયંપ્રભા કહીને જોલાવી તે વાત હું સમજી શકી નથી”

મેં કહ્યું, ” નિર્નામિકા, અહીં તે જન્મ લીધો તે પૂર્વે સ્વર્ગમાં તું શ્રી પ્રભવ વીમાનમાં મારી મહાદેવી સ્વયંપ્રભા હતી. ત્યાંથી આયુષ્ય પૂર્ણ થતાં અવધીને કર્મના દોષથી નાગિલને ત્યાં જન્મ પામી, તારા વિયોગથી દુઃખી બની હું તને અહિંથી શ્રીપ્રભ વિમાનમાં લઈ જવા આવ્યો છું”

તે સાંભળી તેનું અનુરાગથી પ્રકાશિત મુખ તેજસ્વી બન્યું મારી સામે સજળ નેત્રોથી જોઈને જોલી “ દેવ! હું કૃતાર્થ બની આપનો પ્રેમ મારા નિષ્કળ જીવનની પરમ સાર્થકતા છે” આ પ્રમાણે કહીને, મને પ્રણામ કરીને, સરોવર પાસેના બકુલ વૃક્ષ નીચે આસન જમાવી આંખો

બંધ કરી બેસી ગઈ. હું તેને તે સ્થિતિમાં જોતો રહ્યો. તે સમયે મને તે પવિત્રતાની ભૂતિ સમી, ભક્તિના સ્રોત વહાવનારી, શ્રદ્ધાની નિર્ઝરિણી સમાન લાગી. થોડા સમય પૂર્વે કમળ પત્ર પર રહેલ નિશ્ચલ બગલાને જોઈને લાગ્યું હતું કે તે મરકત પાત્રમાં રક્ષિત શાખ સુકિત છે. હવે લીલા વન્ય મધ્યે જોડેલી નિર્મામિકા મને તેવીજ લાગી ચોમેર, સમય, સુહૃત, કાલ ઝરવા લાગ્યા. પણ તેને કશાને સ્પર્શ થયો નહિ. તે નીલ કમળ સમય દેખાતી. પરંતુ તેના દેહમાં ચૈતન્યનું સ્ફૂરણ થતું ન હતું જાણે કે તેનું સમસ્ત અંતઃકરણ ગંભીર કેન્દ્રમાં નિમગ્ન બન્યું હતું. કમશ: તેણે શ્વાસને નિશ્વાસ રૂંધ્યાં.

આ રીતે કેટલી રાત્રિ કે દિવસો વીત્યા તે ખબર નથી. હું સાન લાન ભૂલ્યો હતો. જ્યારે સભાન બન્યો ત્યારે આકાશ તરફ દષ્ટિ નાખી. સારુએ આકાશ ચાંદનીથી ચમકી ઉઠ્યું હતું— જાણે ચંદ્રદેવે સુષા-વિલેપન ચૂર્ણનું પાત્ર ઉધું વાળ્યું હતું. તારલાઓનો ઝગમગાટ જોતાં લાગ્યું કે તે સુખતાવસ્થામાં છે અને કોઈ ક્ષણે પાસુ બદલતાં નીચે પડી જશે. સરોવરનું પાણી શાંત, નિસ્તરંગ હતું. જળમાં, સ્થળમાં આકાશમાં શબ્દ ન હતા.

“ તિથથર ”ના સૌજન્યથી.

(અનુસંધાન પાના ૧૬૯ નું ચાલુ)

આ આત્મા તન, મન, અને વચન એ ત્રણે યોગ વિના યોગાતીત ધ્યાનને ધારણ કરી, આત્માની અંદર ઉઠતા સોહં પદનો જાપ કરે છે. વળી સ્થિર થઈ, પુદ્ગલ પરની આસક્તિ તણ દઈને જ્ઞાનરૂપ સરોવરમાં સ્નાન કરે છે.

પછી શુદ્ધ સ્વરૂપમાં આવ્યો, સતો પોતાની અનંત શક્તિને સંભાળે છે. મમતાને દૂર ત્યજ દે છે. વળી આત્મરૂપ સુવર્ણને લાગેલ પથ્થરના મેલરૂપ કર્મસમુહને સિદ્ધ કરી નાખવા માટે યોગાનલને પ્રજ્વલિત કરે છે કે જેથી આત્મા ઉપરનો કર્મભળ નાશ પામે છે.

પછી એક સમયની સમશ્રેણી માંડીને સિદ્ધસ્થાનમાં પહોંચી જાય છે. જે પોતે અલક્ષરૂપ વાળા થઈ અલક્ષને પોતામાં સમાવી દે છે. તે એ રીતે અલક્ષના મર્મને પામે છે.

જૈન ધર્મની બાળપોથી ક્રમાંક-૭

લેખક : પં. પૂર્ણાનન્દવિજયજી (કુમાર શ્રમણ) વરલી

રત્નત્રયી :-

સમ્યગ્ અથવા મિથ્યા વિશેષણોથી વિશેષિત દર્શન-જ્ઞાન અને ચારિત્ર, નિગોદવર્તી જીવથી લઈને સિદ્ધાત્માઓ સુધીને હોય જ છે. મિથ્યાનો અર્થ વિપરીત, એટલે કે, ૧૪ રાજલોકમાં દ્રવ્ય-ગુણ અને પર્યાયો જે રૂપે વિદ્યમાન છે તેનાથી વિપરીતરૂપે જાણવું, જોવું તે મિથ્યા છે. કલ્પના કરવી અથવા ગુણ અને પર્યાયો, તથા સામાન્ય કે વિશેષ જીવાત્મા સાથે તાદાત્મ્ય સંબંધથી સત્તામાં રહેલા હોવા છતાં પણ સમવાયની કે સામાન્યથી વિશેષ અને વિશેષથી સામાન્ય ને સર્વથા પૃથક્ પૃથક્ માનવાના પ્રસંગોમાં મિથ્યા-દર્શન-મિથ્યાજ્ઞાન અને મિથ્યાચારિત્રનો પ્રત્યક્ષ પ્રભાવ દેખાઈ રહ્યો છે. જ્યારે વિજળીનો ચમકારો થતાં, અન્ધકારના પુદ્ગલ પરમાણુઓ જેમ પ્રકાશમય બનીને સૌને પ્રકાશિત કરે છે, તેવી રીતે સમ્યગ્દર્શનની પ્રાપ્તિ થતાં મિથ્યાત્વરૂપી અન્ધકાર, સમ્યગ્જ્ઞાનરૂપી પ્રકાશમાં ફેરવાઈ જાય છે. તે સમયે એટલે કે, બંને અવસ્થાઓમાં આત્માનો પરિવાર કેવો હોય છે? તે આ માસિકના 'મે' મહિનાના અંકમાં "આત્માનો કુટુંબ પરિવાર કયો?" નામના લેખમાં ચર્ચાઈ ગયો છે, જે 'ભગવતીસૂત્ર સારસંગ્રહ' ના ચોથા ભાગમાંથી ઉદ્ધરિત છે.

સમ્યગ્જ્ઞાન, સમ્યગ્દર્શન અને સમ્યક્ચારિત્ર ને 'રત્નત્રયી'ની ઉપમા દેવામાં આવી છે, જે આત્માના મૂળ ખજાના સ્વરૂપ છે. મહાપુણ્યોદયે મળેલા અથવા પુરુષાર્થ બળે મેળવેલા ત્રણે રત્નોને સંભાળી રાખવા અને દિનપ્રતિદિન તેઓ શુદ્ધ-શુદ્ધતર અને શુદ્ધતમ બને તે માટેના પુરુષાર્થ જ, પુરુષાર્થ છે. હવે આપણે ત્રણેને ક્રમશઃ સમજવાનો પ્રયત્ન કરીએ.

સમ્યગ્જ્ઞાન :-

આત્માના સ્વતઃસિદ્ધ બધાય ગુણોમાં, સૂર્યની જેમ સ્વ-પર પ્રકાશક ગુણ કોઈ હોય તો, તે જ્ઞાનગુણ જ છે જે પોતે પોતાને પ્રકાશિત કરવાની સાથે સંસારના બધાય દ્રવ્યોને તથા પર્યાયોને પણ પ્રકાશિત કરે છે. તેથી જ જૈનદર્શનકારોએ "સ્વપરવ્યવસાયિ જ્ઞાનં પ્રમાણમ્" એટલે કે, સમ્યગ્જ્ઞાનને જ પ્રમાણ તરીકે સ્વીકારેલ છે, અથવા 'યથાર્થજ્ઞાનં પ્રમાણમ્' દ્રવ્યો જે પ્રકારે છે, તેમને તેવી રીતે જ જાણવાનાર સમ્યગ્જ્ઞાન પ્રમાણ છે. સારાંશ કે, પ્રમાણની કોટિમાં સમ્યગ્જ્ઞાન સિવાય બીજા કોઈનો પણ નંબર લાગી શકે તેમ નથી. પૌદ્ગલિક-અર્થાત્ જેનાં નિર્માણમાં પુદ્ગલ પર-માણુઓ જ કામે લાગ્યા છે, તે શરીર, મન, ઇન્દ્રિયો અને મતિજ્ઞાનાવરણીય કર્મથી વાસિત-બુદ્ધિ, ઘટ-પટ વગેરે કોઈ પણ પદાર્થ એવો નથી જે સ્વપર પ્રકાશક હોય. આપણા શરીર સાથે લાગેલી 'આંખ' જે દ્રવ્યેન્દ્રિય હોઈને પૌદ્ગલિક છે. ત્યારે જ કોઈક સમયે તેમાં તેજનો સર્વથા અભાવ પણ હોઈ શકે છે, અથવા મોતી બીંદુ કે વીલીયા જેવા રંગોને કારણે પણ ચક્ષુ-જ્ઞાન બરાબર થઈ શકતું નથી. અથવા તે સ્વતઃ જડ હોવાથી કોઈ પણ પદાર્થનું જ્ઞાન પ્રાપ્ત કરવા માટે સમર્થ નથી. માટે એ નિશ્ચિત છે કે, પદાર્થ પરિજ્ઞાનમાં, અનંત શક્તિનો સ્વામી અને ચૈતન્યગુણ વિશિષ્ટ આત્મા પોતે જ્યારે જ્યારે ચક્ષુનો પ્રેરક બ વા પામશે ત્યારે જ રૂપનું ગ્રહણ શક્ય બનશે. બીજા કોઈ ચિંતમાં એકરસ બનેલા આત્માને આખો ઉઘાડી હોવા છતાં પણ સામે, પડખે કોણ ઉભો છે તેની બબર મુદલ પડતી નથી. આ પ્રમાણેનો સૌ કોઈનો અનુભવ જ કહી દે છે કે, આત્માની પ્રેરણા કે ઇચ્છા વિના

ચક્ષુ કંઈ પણ જોવાને માટે સમર્થ નથી. તે પ્રમાણે સ્પર્શ, રસ, શ્રવણ અને સૂંઘવામાં પણ નિયત થયેલી તે તે ઇન્દ્રિયો આત્મ પ્રેરિત થઈને સ્વકાર્યો કરે છે. ‘સ્વતત્રઃ કર્તા’ આ સૂત્રના અનુસારે પણ સ્પર્શ જ્ઞાની, જ્ઞાવાની, સૂંઘવાની, જોવાની કે સાંભળવાની ક્રિયાઓને કરનારો આત્મા સર્વ-તત્ર-સ્વતત્ર છે. જ્યારે શરીર-મન કે ઇન્દ્રિયો ચૈતન્યરહિત હોવાથી કરણ છે. અને કરણ (સાધન) કર્તાને આધીન જ હોય છે. મકાનને જેમ બારીઓ હોય છે. જેનાથી સચેતન માણસ બાહ્ય દ્રશ્યોને જોઈ શકે છે, તેવી રીતે શરીર એ મકાન છે અને પાંચે ઇન્દ્રિયોને બારીઓની ઉપમા આપી છે, જે ‘જડત્વ’ ધર્મના કારણે જડ હોય છે. કોઈ કાળે પણ કે કોઈના સામર્થ્યથી પણ જડ તત્વો ચૈતન્ય બની શકે તેમ નથી. અન્યથા જડ અને ચેતન શબ્દોનો વ્યવહાર રહેશે પણ નહિ. જે સર્વથા અનિષ્ટ છે.

મન પણ પૌદ્ગલિક હોવાથી જડ છે. માટે જ આત્માથી પ્રેર્ય બનીને પ્રવૃત્તિશીલ બને છે. હવે આજ વાતને જૈન દર્શનકારોની ભાષામાં બોલી લઈએ :-

(૧) સ્વપાદિ ઉપલબ્ધિઃ સર્વત્કા, ક્રિયાત્વાત્ છિ દેક્ષિયાવત્ યશ્ચાસ્યાઃ કર્તાલ આત્મા ।

રૂપ, રસ, ગન્ધ અને સ્પર્શ આદિ ક્રિયાઓ, હોવાના કારણે, તે તે ક્રિયાઓને કરનારો આત્મા છે. જેમકે સુતાર વાંસલા વડે લાકડાને છેદે છે, તેમ આત્મા, સ્પર્શેન્દ્રિય વડે સ્પર્શની રસનેન્દ્રિય, વડે રસની, શ્રાવણેન્દ્રિય વડે સૂંઘવાની, ચક્ષુરિન્દ્રિય વડે જોવાની તથા શ્રવણેન્દ્રિય વડે સાંભળવાની ક્રિયાઓ કરે છે. હરહાલતમાં પણ જડ ઇન્દ્રિયોમાં કર્તૃત્વધર્મ હોઈ શકે નહિ.

(૨) ન ચાત્ર ચક્ષુરાદિનાં કર્તૃત્વં, તેષાં કુટારાદિવત્ કરણત્વેન અસ્થતંત્રત્વત્ ।

કુહાડો જડ હોવાથી કરણ છે માટે મનુષ્યની સહાયતા વિના કોઈ કાળે પણ લાકડાને કાપી

શકતો નથી. રેલગાડી કે વિમાન પોતાની મેળે નથી ચાલતા, તેવી રીતે પાંચે ઇન્દ્રિયો પણ સ્વતઃ કંઈપણ કરવા માટે સમર્થન હોવાથી તેમાં આત્માની જેમ કર્તૃત્વ ધર્મ હોતો નથી. પણ કુટારાદિની જેમ કરણધર્મોપેત હોવાથી અસ્વતંત્ર છે.

(૩) કરણત્વં કૌષાં પૌદ્ગલિકત્વેનાચતેન-સ્વાત્ પરપ્રેર્યત્વાત્કર્તૃવ્યાપાર નિરપેક્ષ પ્રવૃત્ય-માવાત્ ।

ઇન્દ્રિયોમાં કરણત્વને સિદ્ધ કરવા માટે ત્રણ હેતુ આપવામાં આવ્યા છે.

(૧) પુદ્ગલ, પરમાણુ, સ્કંધ જડ જ હોય છે માટે તેમાંથી બનેલી ઇન્દ્રિયો પણ અચેતન (જડ) છે. તેથી જડ પદાર્થ પોતે કંઈ પણ કરી શકતો નથી. અન્યથા જમીન પર કે નદીમાં પડેલા પથરાઓ કે કારખાનાઓમાં રહેલા લોખંડના સળીઆઓ આખા સંસારનો કચ્ચરધાણ કાઢવા સમર્થ બની શકે છે.

(૨) ચેતન શક્તિસમ્પન્ન માણસથી પ્રેરણા પ્રાપ્ત કરતી હોવાથી ઇન્દ્રિયો પ્રેર્ય છે. પણ પ્રેરક નથી.

(૩) અને આત્માના ઉપયોગ વિના જડ પદાર્થોમાં પ્રવૃત્તિનો અભાવ હોવાથી તેમનામાં કરણ-ધર્મની જ સિદ્ધિ થાય છે.

આમ છતાં પણ ઇન્દ્રિયોમાં કર્તાપણુનો સદ્ભાવ માનવાળાઓને સમજુતિ આપતાં કહે છે કે :-

યદિ હિ હિન્દ્રિયાણામેવ કર્તૃત્વંચ્યાત્, તદા તેષુ વિનષ્ટેષુ પૂર્વાનુભૂતાર્થસ્મૃતેર્મયાદૃષ્ટં, સ્પૃષ્ટં, વ્રાતં, આસ્વાદિતં શ્રુતં, ર્હત પ્રત્યયાનાં પક્ક-કર્તૃત્વ પ્રતિપત્તેશ્ચકુતઃ સંભવઃ? કિન્તુ હિન્દ્રિયાણાં સ્વસ્વલિષ્ટ્યાનિયતત્વેન રૂપરસયોઃ સાહ-ચર્યપ્રતિતૌ ન સામર્થ્યમ્, અસ્તિ ચ તથા વિધ-ફલાદૌ રૂપવ્રજણાનન્તરં તત્સહચરિતરસાનુભ-રણાત્કન્તોદકસંપ્લવાન્વધાનુપત્તેઃ તસ્માદુભયો-

ર્ગ્વાક્ષયોરન્તર્ગત! પ્રેક્ષક દ્વ વાચ્યાં હિન્દ્રાચ્યાં
રૂપરસયોર્દર્શી કશ્ચિદેકો અનુમીયતે ॥

કદાચ ઇન્દ્રિયોમાં કર્તૃત્વ માનવાની ઉતાવળ કરીએ તો ખીમારી આદિના કાળે તેમનો નાશ થયા પછી પણ મેં જોયું હતું, સ્પર્શ્યું હતું, સૂક્ષ્મ્યું હતું, આસ્વાદન કર્યું હતું, અને સાંભળ્યું હતું આ બધીય ક્રિયાઓનું એક કર્તૃત્વ કેવી રીતે બનશે? અને બને તો છે જ. જેમકે, ખાનારો, સૂંઘનારો, જોનારો આદિ ક્રિયાઓને કરનારો હું જ છું. ખીજી વાત એ છે કે ઇન્દ્રિયોના વિષયો નિયત છે જેમકે સ્પર્શોન્દ્રિયનો વિષય સ્પર્શ કરવાનો, જીભને સ્વાદ કરવાનો, આંખને જોવાનો, કાનને સાંભળવાનો. આમાં કોઈનાથી ફેરફાર થઈ શકે તેમ નથી. તો પછી અધિકારમાં રૂપ અને રસનું ગ્રહણ એક જ ક્ષણે કેવી રીતે થાય? જેમ કે, કેરીનું રૂપ ગ્રહણ કર્યા પછી, ચાખ્યા વિનાજ હાંતોમાં પાણી કેમ આવે છે? જીભ ઇન્દ્રિયથી વિષય (રસ) ને ગ્રહણ કર્યા વિના જ હાંતોમાં આવતા પાણીનો અનુભવ સૌ કોઈને થાય છે, માટે બે બારી (ખીડકી)ની વચ્ચે બેઠેલા એક પ્રેક્ષકની જેમ આત્મા, પોતાના ધારણા જ્ઞાન દ્વારા રૂપ અને રસનું ગ્રહણ કરે છે.

આપણું શરીર પણ પૌદ્ગલિક હોવાથી, રચની માફક અચેતન છે. કેમકે-હિતકારી સાધનોનો સ્વીકાર અને હાનિકારી સાધનોનો તિરસ્કાર રૂપ ક્રિયાઓ જાણીબુઝીને પ્રયત્ન પૂર્વક જ કરાય છે. જેમ રથનો હાંકનાર સારથી પોતાની ઇચ્છા પ્રમાણે રથને હાંકે છે તેમ શરીરનો સંચાલક પણ આત્મા છે.

આત્માથી પ્રેરણા પામેલું મન પણ પોતાની અભિમત ક્રિયાઓને જ કરતો હોવાથી પર પ્રેર્ય છે. જે પર પ્રેર્ય હોય તે કરણધર્મી જ હોય છે. નાનો બાલક પોતાના હાથમાં રહેલા ગોળા (દડા)ને જેમ પોતાની ઇચ્છા પ્રમાણે ફેરવે છે, તેમ આત્માથી પ્રેરાયેલું મન પણ કરણ હોવાથી સ્વતંત્ર નથી. ‘દ્રવ્યાશ્રયા ગુણાઃ’ આસૂત્રાનુસારે સુખદુઃખો પણ ગુણ હોવાથી સ્વતંત્ર નથી. કેમકે તેમનો સર્જન-હાર અને ભોગવનાર શરીર નથી પણ આત્મા છે. ત્યારે જ, શરીર સુખી છે કે દુઃખી છે. આવો ભાષા બ્યવહાર કયાંય નથી. પણ હું સુખી છું, દુઃખી છું. આમ સૌ કોઈ બોલે છે, આમાં ‘હું’ એટલે શરીર નહિ પણ આત્મા છે.

ઉપરના વિવેચનથી જાણી શકીએ છીએ કે ‘આત્માની સાથે તાદાત્મ્ય સંબંધથી સંબંધિત સમ્યગ્જ્ઞાન’ જ પ્રમાણ છે જેની હયાતીમાં આત્માને ઇન્દ્રો દ્વારા થતું વિષયજ્ઞાન પણ યથાર્થ થાય છે. અને તેમ થતાં અભિમત પદાર્થોને સ્વીકારવાની અને અનભિમત પદાર્થોને ત્યાગવાની શક્તિ પ્રાપ્ત થશે. જ્યાં સુધી જીવાત્માને આવું શુદ્ધજ્ઞાન નથી થતું. ત્યાં સુધી જ, ત્યાગ કરવા યોગ્ય પદાર્થોને અને ક્રિયાઓને કરતો રહે છે. તથા સ્વીકારવા યોગ્ય ક્રિયાઓથી દૂર ભાગે છે. શાસ્ત્રોમાં જ્ઞાનને સૂર્યની ઉપમા આપી છે તથા આત્માનો પરમ મિત્ર કહ્યો છે. જે સમ્યગ્દર્શન અને સમ્યક્ચારિત્ર માટે થાંભલા રૂપ છે. જેમ થાંભલાના ટેકાથી મકાન ટકી રહે છે. તેમ સમ્યગ્જ્ઞાનની હાજરીમાં જ દર્શન અને ચારિત્ર દેહીપ્ય-માન બને છે.

ક્ષમા ચાચના

આ માસિક અંકમાં કોઈ અશુદ્ધિ રહી ગઈ હોય અથવા કોઈ ક્ષતિ, મુદ્રણ દોષ હોય તો તે માટે મનસા, વચસા, મિચ્છામિ દુક્કડમ્.

તરંગવતી

(ચાલુ)

સંક્ષેપકર્તા પૂ. નેમિચંદ્રગણિ

મૂળકર્તા પૂ. પાદ દ્વિપ્તાચાર્ય

શ્રી કોયમેનતા જર્મન અનુવાદ ઉપરથી ગુજરાતી કરનાર નરસિંહભાઈ ઇશ્વરભાઈ પટેલ

પદ્મદેવ અને તરંગવતી સુખમાં દિવસો નિર્ગમન કરતા. આનંદ અને સ્નેહગાંઠ એકરૂપ બન્યાં હતાં.

કોયલ ટહુકારે વસંતને વધાવી, વનરાજીએ હર્ષમાં આવી પુષ્પોથી સત્કાર કર્યો. આ યુગલના હૃદયે પ્રકૃતિ શોભા નિહાળવાની ઇચ્છા થઈ તેથી બાગમાં ફરવા નીકળ્યા.

પુણ્યાત્માઓને શુભ પ્રસંગની કમીના રહેતી નથી. ત્યાં એક અશોક વૃક્ષ તરફ દૃષ્ટિ પડી. નીચે પથ્થર પર મુનિભગવંતને ધ્યાનમાં મગ્ન બનેલ જોયા. આનંદની એક લહેર ફરકી ગઈ. બિનય અને મર્યાદા-જીવનમાં તાણા-વાણા માફક ગુંથાયેલ. તેથી ફૂલ ઉપાનહ વગેરે દૂર કર્યા. વેગ વધારી, મુનિશ્રી પાસે પહોંચ્યા, પૂજ્યભાવથી શિર ઝૂક્યાં. ધર્મમૂર્તિના ચરણમાં શ્રદ્ધાંજલી અર્પણ કરી. શાન્ત ચિત્તે બેઠા. મુનિશ્રીએ ધ્યાનથી મુક્ત થતાં, તેમના તરફ પ્રશાન્ત દૃષ્ટિથી જોયું. ત્યારે તેઓએ ખમાસમણ આદિથી વિધિપૂર્વક વંદન કર્યું, તપોગુણો ઉત્કર્ષ ઇચ્છીને, તેમના શરીર અને જીવનયાત્રાના કુશળ પ્રશ્નો પૂછ્યા.

તેઓશ્રીએ આશીર્વાદ આપતાં જણાવ્યું- અતુલ તથા અક્ષય સુખ પમાય તેવું નિર્વાણસ્થાન તમને પ્રાપ્ત થાઓ. તરંગવતી તથા પદ્મકુમારે અતિ નમ્રભાવે તથા શ્રદ્ધાળુ હૃદયે, આશીર્વાદ મસ્તકે ચઢાવ્યો. પછી કંટાળાકારક ધર્મનો ઉપદેશ આપવાની પ્રાર્થના કરી.

મુનિ ભગવંતે, જીવ-આત્માના બંધન અને

મોક્ષ વિષે શાસ્ત્રમાં જણાવ્યા મુજબ ઉપદેશ આપ્યો.

X X X
તેમના ઉપદેશથી તરંગવતી એક પ્રકારના આનંદમાં ડૂબી ગઈ. પદ્મકુમારે કહ્યું, “આપ જગતના બંધનથી મુક્ત થઈ ગયા છો ધન્ય છે આપને, આપે એ સાધના શી રીતે સાધી શક્યા છો તે અમને કહો હે મહાત્મા ! મારી આ ઉત્કણ્ઠા માટે મને ક્ષમા આપશો.”

તીર્થંકરોના ધર્મમાં પારંગત થયેલા મુનિશ્રીએ, પોતાના જીવનની કથા મીઠી અને શાંત વાણી વડે નીચે પ્રમાણે જણાવી.

સાપ, ચિત્તા અને જંગલી હાથીઓનું નિવાસ સ્થાન એવો વનપ્રદેશ હતો. તે પ્રદેશ ચંપાપ્રાન્ત ની ધારે પારધિઓનું નિવાસસ્થાન. વનના પ્રાણીઓનો સંહાર-એજ પ્રવૃત્તિ. તેમની નારીઓ હાથીઠાંતમાંથી હથિયારો બનાવે. યુવાન કન્યાઓ રાતા રંગના વસ્ત્રો ધારણ કરે. ગત ભવમાં આ પારધિઓમાંનો એક-તે હું. હાથીઓના શિકારમાં મને મળ આવે. ખોરાકમાં માંસ મીઠું લાગે. મારા સાથીદારો મારા સફળ બાણવેધની પ્રશંસા કરે અને હું મરક મરક હસતો. વળી તેઓ મને સિદ્ધબાણ કહેતા મારા પિતા પણ કદી નેમ ચૂકતા નહિ. તેમને લોક વ્યાધરાજ કહેતા. મારી માતાને તેઓ ‘વનસુંદરી’ કહેતા, કેમકે તેને વનનું ભયંકર અને અભિમાન ભર્યું સૌંદર્ય હતું.

જીવાનીમાં એકતાર મેં માફ તીર એક હાથી ઉપર તાકયું. ત્યારે મારા પિતાએ મને શીખામણ

આખી. ટોળાનો નાયક હોય એવા ભવ્ય હાથીને તારે મારવો નહિ. બચ્ચાનું રક્ષણ કરવાને સ્નેહ-વશ થઈને ચાલતી હાથણીને બચાવવી જે બચ્ચું હજી ધાવતું હોય તેને મારવું નહિ. નર અને માદા સ્નેહવશ કે કામવશ હોય તેમને વિષુટાં નહિ પાડવા-આ કુળ આચાર છે આ તું શીખી લે અને તારા પુત્રોને પણ શિખવજે.” આ ભાવનાથી હું ધંધો ચલાવતો.

સરખા ઘરની એક યુવાન અને સુંદર કન્યા સાથે મને પરણાવ્યો. તે મને સ્નેહાનંદ આપતી. રંગે શ્યામળી હતી. ચંદ્રના હાસ્યથી પ્રકાશ પામતું તેનું મુખ હતું. આંખો રાતા કમળ સરખી હતી. જીવાનીથી તેનો દેહ ઓપતો. મારી પારધણના મોહભર્યા આલિંગનથી છૂટી સવારે ઉઠતો. દેવીની પ્રાર્થના કરવા જતો. ખાનપાન કરી, લોહીથી ખરડાયેલ ધંધે લાગી જતો.

એક દિવસ ઉનાળામાં મેં ધનુષખાણ લીધાં. ભાથું લટકાવ્યું ને રસ્તે પડ્યો. વન હાથીની શોધમાં વનમાં રખડતો રખડતો ગંગા નદી સુધી પહોંચ્યો. સ્નાન કરી નીકળેલા પર્વત જેવા હાથીને દીઠો. તરત જ જીવન સહારક તીર છોડ્યું. પણ તે ઊંચે ગયું હાથી બચી ગયો. પણ એક ચક્રવાક વિંચાઈ પડ્યો. તેની એક પાંખ તૂટી પડી. પળ-વારમાં જળ તટ ઉપર પડ્યો. પહોળી રક્તથી રંગાયું. તેની નારી, રૂદન કરતી તેના કંલેવર ઉપર ઉડવા લાગી તેથી મને પણ રડવું આવ્યું. અરેરે! સ્નેહી જોડા ઉપર મેં આ શું દુઃખ આણ્યું! પતિને જીવંત માની, તેણે માઈ બાણ બેચ્યું. તેટલામાં હાથી અદશ્ય થઈ ગયો. મેં એ પાંખીને રેતીના કિનારે મૂક્યો. થોડીવારે સહાનુભૂતિ પૂર્વક તેનો અગ્નિ સંસ્કાર કર્યો. એટલામાં જ ચક્રવાકી સ્નેહ બંધથી તણાઈ તેમાં પડી અને બળી મૂક્યું.

એ જોઈને મને ભયંકર પરિતાપ થયો. હું વિલાપ કરવા લાગ્યો. આવો ભયંકર વિહાર! કેવો તિરસ્કાર યુક્ત કુળ ધર્મ! આ જીવન કરતાં

મરવું ભલું. મેં પણ અગ્નિમાં પડતું મૂક્યું. પશ્ચાત્તપને લીધે, પ્રાપ્ત થયેલ શુભકર્મના ફળથી, નરકમાં જવાને બદલે, ગંગાના ઉત્તર કિનારે એક ધનવાન આપારીને ત્યાં મારો જન્મ થયો. માઈ નામ રૂદ્રયશસ્ પડ્યું.

રિવાજ પ્રમાણે લેખન આદિ વિવિધ કળાઓ શિખ્યો. કમભાગ્યે, જીગર તરફ હું ખેંચાયો. છળકપટમાં નિર્દય અને જીતવા માટે ગાંડો બની, સદ્ગુણોને વિસાર્યા. અતે ચોરી કરવા લાગ્યો. ઘર ફાડવાં, યાત્રાળુઓને લૂંટવા એ મારો ધંધો થઈ પડ્યો. પરિણામે કુટુંબીજનોને નીચું જોવાનો પ્રસંગ આવ્યો. એકવાર ધન લૂંટવાના ઇરાદે તલવાર લઈ નીકળી પડ્યો. નગરમાં વાતની બાણ થઈ ગઈ. હવે સલામતી ન રહી. તેથી હું ખારીકવનમાં નાશી ગયો.

છેવટે વિંધ્યાચળની એક ગુફામાં પહોંચ્યો, ગુફાનું નામ હતું. સિંહગુફા. તેમાં વસવાટ હતો લૂંટારુઓનો.

નાયકનું નામ ભદ્રાપ્રય, સાથમાં ભાલો હોય જ. વળી હતો સાહસિક અને સર્પતુલ્ય ભયંકર. મને તની પાસે લઈ જવામાં આવ્યો. મારી સાથે તેણે ભાવાથી વાતચીત કરી. બીજાઓ પણ મારી સાથે આદરથી વર્ત્યા. તેથી આનંદથી ત્યાં રહેવા લાગ્યો ઘણા ધીંગાણામાં મેં ખૂબ શૌર્ય બતાવ્યું. તેથી મારો મોહોને માન વધ્યો. મારા સાથીદારો મને ‘શક્તિધર, નિર્દય’ જમ-હત કહેતા. શત્રુને હું ચીરી નાખતો. જીગરમાં મારી જાતને પણ મૂકતો. આ રીતે બહુ કાળ સુધી યમદેવના ખભા હલાવ્યા.

એકવાર અમારી ટોળી નિત્ય કર્તવ્ય ઉપર ગઈ હતી. ત્યાંથી એક જુવાન જોડાને ઘેર લઈ આવી તેમને અમારા સરદાર પાસે આણ્યાં નાયકે યુવતીના રૂપ જોઈને, સુંદરીનો કાળીને લોગ આપવો એમ નક્કી કર્યું તેમના દાગીના વગેરે લુંટી લેવામાં આવ્યા.

સરદારે મને કહ્યું. “નવમીએ તેમનો ભોગ આપવાનો છે. તારે તેની ચોકી રાખવી. પછી બહારના બનેલ તેમને હું ઘેર લઈ આવ્યો. પુરુષને મેં તાણીને બાંધ્યો. ત્યારે તેની સ્ત્રી ખૂબ રડવા લાગી. ત્યારે કેદ પકડાયેલ અન્ય સ્ત્રીઓએ પૃચ્છા-કરી ક્યાંથી આવો છો? ક્યાં જતા હતા? કેવી રીતે સપડાયાં?”

આસુભરી આંખે, ડુસકાં ખાતાં, ચક્રવાક પક્ષીના જીવનથી માંડી મનુષ્ય અવતાર અને પૂર્વભવના પ્રેમથી લાગી નીકળ્યા-વગેરે જણાવ્યું.

આ વર્ણનથી મારી પૂર્વભવની વાતો સાંભરી આવી હું ખેંચાન બન્યો. જ્યારે ભાન આવ્યું ત્યારે તે જોડા તરફ મારું હૈયું દબાઈ અને ભલી લાગણીથી નરમ પડ્યું. હવે આ યુગલને ફરી મોતના જડબામાં કેમ ધકેલી શકું? કરેલ હિંસાનો બદલો બનના જોખમે પણ આપવો જોઈએ.

પછી પુરુષના બંધ ઢીલા કર્યા. મેં કેડ બાંધી કટાર તથા તલવાર લીધી. રાત્રે જંગલ બટાવી તે બંનેને ગામ સુધી ત્રાઈ આવ્યો. પછી સંસારથી વિરક્ત થઈ મેં વિચાર્યું છુટાડ્યો પાસે જવું તે તો યમદાર બખડાવવા જેવું થાય. વિલાસ વાસનાથી, જુગાર અને હિંસાથી થોકબંધ પાપ કર્યા છે. તેની નિર્જરા કર્યા વગર નરક દ્વાર જ મળે” એમ વીચારી હું ઉત્તર તરફ ચાલ્યો. સંન્યસ્ત લીધુ અને વાસનાઓનો ત્યાગ કર્યો પછી પૂર્વતાલ નગરી નજીક પહોંચ્યો.

નગરની દક્ષિણ દિશામાં મહનવાટિકાથી અધિક સુંદર નંદનવનની તુલના પામી શકે તેવો બાગ નજરે પડ્યો તેમાં ઘોળા વાદળામાંથી નીકળતા સૂર્યના વિમાન જેવું મંદિર દષ્ટિએ પડ્યું. લાકડાના કેતરકામવાળું અને સો થાંભલા ઉપર ઉભું કરેલું હતું. પ્રાંગણમાં જ યાત્રાળુઓથી કુલ, પત્ર, ફળ, માળા અને ચંદનથી પૂજાયેલ વસ્ત્રખંડોથી વિભૂષિત ન્યગ્રોધ વૃક્ષ શોભી રહ્યું હતું. પ્રથમ મેં દેવમંદિરની પ્રદક્ષિણા કરી પછી પવિત્ર વૃક્ષ નીચે ઉભો.

નજીક ઉભેલા માણસને બાગ વિષે પૂછ્યું તેણે કહ્યું, “આ બાગનું નામ શકટમુખ. પૂર્વે ઇસ્વાકુ કુળના મુકુટમણિ સમાન ઋષભ નામે નૃપતિ થઈ ગયા. જન્મ મરણની જાળમાંથી છૂટવા ઋદ્ધિ-સમૃદ્ધિનો ત્યાગ કર્યો. તપસ્યા તપતા હતા ત્યારે આ વૃક્ષ નીચે તેમને અનંત અને અક્ષય એવું કેવલ્ય જ્ઞાન પ્રાપ્ત થયું હતું. તેથી આ પવિત્ર સ્થાનની પૂજા લોકો કરે છે. આ મંદિરમાં મુગાધિદેવ ઋષભ તીર્થંકરની પ્રતિમા સ્થાપિત થયેલી છે.”

આ સાંભળી મેં વૃક્ષને તેમજ મંદિરને વંદના કરી. ત્યાર પછી મેં પુણ્યોદયે ધ્યાનસ્થ મુનિ ભગવંતને દીઠા. વંદન કરી, હાથ જોડીને હું બોલ્યો, “હે પરમપૂજ્ય! રાગ ને દ્વેષનો નાશ કરવા, પાપવૃત્તિથી નિવૃત્ત થવા, હું આપનો શિષ્ય થવા ઇચ્છું છું. તમારું શરણ પામી, તત્પર.”

મધુર વાણીથી તેઓ બોલ્યા, “મૃત્યુ સુધી સાધુનો ધર્મ પાળવો ને ભાર વહેવો-એ કંઈક કઠન છે.” મેં ઉત્તર આપ્યો, “આનંદ, પવિત્રતા કે લાભની ઈચ્છાવાળા નિશ્ચય કરે તો તેને કશું વસમું નથી. ગૃહસ્થાશ્રમમાંથી નીકળી સાધુ જીવન ગાળવાનો મેં નિશ્ચય કર્યો છે. કારણ કે તેથી જ હું ટળ્યો.” પછી તમણે મને જન્મ-મરણમાંથી મુક્તિ અપાવનાર એવી વીતરાગ દાક્ષા આપી. સાધુધર્મ. પંચમહાવ્રત સ્વરૂપ છે. તેનું રહસ્ય, વિનય, પ્રત્યાખ્યાન, પ્રતિક્રમણ સમ્યગ્-ભાષણ વગેરે આચાર વિચાર સમજાવ્યા. પછી આગમોનો અભ્યાસ કરાવ્યો. હું ઉત્તરાધ્યયન રૂપે ગણાતાં ૩૬ અધ્યયન શીખ્યો. આચારાંગસૂત્ર ભણ્યો. સૂત્રકૃત, સ્થાન, સમવાય નામના શાસ્ત્રો, ઉડે ઉતરીને નિયમ પ્રમાણે શીખ્યો. કાલિકસૂત્રો અંગપ્રવિષ્ટ ગ્રંથો શીખ્યા બાદ પૂર્વગ્રંથોનો પણ બરાબર અભ્યાસ કર્યો. તેથી જગતના ભૌતિક અને ભૌતિક સ્વરૂપનું મને જ્ઞાન થયું. આ રીતે બાર વર્ષ ભણવામાં અને સાથે સાથે સંસારના મોહ છોડવામાં ચાલ્યા ગયા. આમ સમ્યગ્જ્ઞાન

અને આત્મ સંયમ વડે આત્મકલ્યાણ માર્ગે આગળ વધું છું અને લોકોને અનુત્તર ધર્મનો ઉપદેશ આપ્યા કરું છું.”

જ્યારે તરંગવતી અને પદ્મદેવે આ ખેદજનક અનુભવ સાંભળ્યો ત્યારે અનુભવેલું દુઃખ તાણું થયું. આંસૂ ભરી આંખે એક બીજા સામે જોયું. વીતેલા દુઃખનો વિચાર કરતાં તેમને સ્નેહ વિલાસ ઉપર ઉપરિત થઈ. તેઓ પવિત્ર પુરુષને પગે પડ્યાં કરચુલ્લ જોડી તેમના એ જીવન તારકને કહ્યું, “જે ચળકાટનું જોડું, માનવદેહમાં તમારા હાથે ઉગરી ગયું તે અમૈ પોતેજ છીએ તમે અમને જ્યારે જીવન આપ્યું ત્યારે તો હવે દુઃખ માંથી મોક્ષ પણ આપો તીર્થંકરોએ બતાવેલ માર્ગે અમને કૃપા કરી દોરો સાધુ જીવનના વિવિધ શાસનો અમારી જાત્રાનું ભાથું હો.”

એ મહાસયમી બોલ્યા, ‘ધર્મને જે આત્મિક બળ રાખી પાળે છે તે જરૂર બધાં દુઃખમાંથી મુક્તિ પામે છે જીવન ચંચળ છે અનેક વિધ્નોથી ભરેલું છે. તેના પર વિશ્વાસ ન રાખવો. પરમાર્થિક કાર્ય માટે ક્ષણભરનો વિલંબ ન કરવો

તેમના શબ્દો સાંભળી તેઓ ખમને સંસાર ઉપર ક્ષોભ થયો. તેઓએ ત્યાંજ શણગાર ઉતારી દીધા દાસીઓને સોંપી, માતાપિતાને સમાચાર મોકલ્યા. સાથે સાથે સારા નરસા આચાર્યથી કરેલ હેરાનગતિ માટે ક્ષમા-ચાચના કરી.

ત્યારબાદ વાળનો લોચ કરી કહ્યું, “અમને દુઃખમાંથી મોક્ષ આપો.” તેમણે અમારી પાસે સામાયિક વ્રત લેવરાવ્યું ત્યારે એક સાધ્વી એ સાધુના દર્શન કરવા આવી તપસ્યામાં તથા જ્ઞાન માં પ્રજ્વલિત થયેલ સાધ્વી ચંદનાની શિષ્યા હતી તેણે ધર્મિષ્ઠ સાધુના અને એમના સાથના દર્શન કર્યા મુનિભગવંતે કહ્યું, “સંસારદુઃખથી વિરક્ત થતી આ સાધ્વીને તમારી શિષ્યા બનાવો.” સાધ્વીએ પોતાની ખુશી બતાવી તરંગવતીએ પૂજ્ય ભાવથી સાધ્વીજીને નમસ્કાર કર્યા. અને તેમની સાથે ઉપાશ્રય તરફ રવાના થઈ

બીજે દિવસે પદ્મદેવ ગુરુદેવ સાથે પરિભ્રમણ કરવા નીકળી પડ્યા તરંગવતી તપસ્યામાં તથા સંસારત્યાગમાં દૃઢ થઈ પછી વિહાર કરતાં, રાજ ગૃહીમાં આવ્યા.

પ્રગટ થઈ ચુકેલ છે

શ્રી શ્રીપાળ મહારાજનો રાસ પ્રગટ થઈ ચુકેલ છે જેની મર્યાદિત પ્રતો હોવાથી તાત્કાલિક મંગાવી લેવા વિનંતી. મૂળ ક્રીમતે આપવાનો છે. તેની મૂળ ક્રીમત રૂપિયા વીસ રાખેલ છે; તો તાત્કાલિક મંગાવી લેવા વિનંતી.

— : સ્થળ : —

શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા

ઠે. ખારગેટ : બાવનગર : (સૌરાષ્ટ્ર)

તા. ક. : બહાર ગામના ગ્રાહકોને પોસ્ટેજ ખર્ચ સહીત રૂપીઆ ચોવીસ અને વીસ પૈસાનું મનીઓર્ડર કરવા વિનંતી.

પર્યુષણના પવિત્ર દિનોમાં સમતા ધરીએ !

ક્રોધાગ્નિમાં બળ્યા-મળ્યાં

માનવીને ક્રોધ થડે છે ત્યારે એ માણસ મટી જાય છે અને જાણે દાનવ બની જાય છે. અરે ! ક્રોધાગ્નિમાં જલતો માનવી જીવનને વ્યર્થ કરી નાંખે છે. ક્રોધ તો માનવીના હૈયામાં બેઠો જ છે માત્ર એને નિમિત્ત મળવું જોઈએ. પોતાનું અપમાન થાય, કોઈ પોતાનું બગાડી જાય, પોતા ઉપર કોઈની જોડકમી થાય, અને કોઈ કારણે અંતર ઘવાઈ જાય, ત્યારે આવી પરિસ્થિતિમાં ક્રોધ ઉપસી આવે છે ઉશ્કેરાટમાં કાંઈ કરી બેસે છે કદાચ ખૂન કરવા સુધી પહોંચી જાય છે કહો કે માનવ દાનવ બની જાય છે. આમ બનતા માનવી વિચાર કર્યા વિના, સામાનેશ્વર નુકશાનની ગણતરી કર્યા વિના, આવેશમાં ને આવેશમાં અનેક અઘટિત કાર્યો કરી બેસે છે.

આવા ક્રોધી માણસો માટે પર્યુષણનું પવિત્ર પર્વ સંવત્સરી-દિન (ક્ષમાપના દિન) અમૃત સમાન નિવડે છે. માનવી શિતલતા અનુભવે છે. માનવીના ક્રોધ પર ક્ષમા-જળ પડે છે અને શાન્તિ પ્રવર્તે છે. પર્યુષણનું કે સંવત્સરી-દિનનું આ મહત્વ છે કે માનવી આવા પવિત્ર દિવસો દરમિયાન પોતાનો ગુસ્સો કે આવેશ, સમજ પૂર્વક સમાવી દે છે અને શાન્ત રહે છે. અને એ દરમિયાન માનવી પોતાનું પરિવર્તન લાવી શકે છે-કહો કે આત્મા જાણે બદલાયેલોજ બની જાય છે સંવત્સરી દિન આ રીતે માણસને ક્ષમા અને મૈત્રિના પાઠો શિખવી, સમતા અને શાન્તિ બક્ષે છે. આના પર્યાયમાં માનવીનો ક્રોધ, ગુસ્સો, આવેશ કે ઉશ્કેરાટ શાન્ત થઈ જાય છે કષાય-મુક્ત બને છે અને નમ્રતા અને સરળતા પ્રાપ્ત કરે છે. આવા ક્રોધાગ્નિનો સ્પષ્ટ ખ્યાલ આપવા અને ક્રોધી માનવી બાઈ કે બહેન શું નથી કરી

બેસતા એ સ્પષ્ટ કરવા એક દૃષ્ટાન્ત રજૂ કરું છું.

અમદાવાદમાં પતાસાની પોળમાં, શાન્તિલાલ નામે એક વકીલ રહે છે. પોતાનું સુંદર ને વિશાળ મકાન છે. ભલામણ લઈને આવતા, પોતાનું મકાન વિશાળ હોઈ, તેમજ એક લાગ બાલી પડી રહેતો હોઈ, એક બાઈને ભાડે આપ્યું. ભાડુઆત તથા મકાન-માલિક એક બીજા સાથે મળીને રહે છે. પરસ્પર સારા સંબંધો છે. એક દિવસ બન્યું એવું કે પાણીની અછતને કારણે ચકલીઓ (પાણીના) પર ભીડ જમી છે ભાડુઆત બાઈએ પણ પોતાનો વારો વહેલો આવે એ માટે પોતાનો હાંડો લાઇનમાં પહેલો ગોઠવી દીધો છે. પાણી આવવા લાગતા પેલી ભાડુઆત બાઈએ પોતાનો હાંડો ચકલી નીચે ગોડવી દીધો. અડધો હાંડો ભરાયો હશે ત્યાં તેમના મકાન-માલિકણ આવી અને પોતે મકાન-માલિકણ હોઈ અને શ્રીમંતાઈના કેફમાં ભાડુઆત બાઈનો હાંડો ખસેડી પોતાનો હાંડો ગોઠવી દીધો. આમ કેમ કરાય ?' એમ કહી ભાડુઆત-બાઈએ વાંધો લીધો ત્યારે મકાન-માલિકણે કહ્યું કે 'મ્હારે ઉતાવળ છે અને તમે તો અમારા આગ્રયે છો. બોલોમા.' આમ બન્ને વચ્ચે ઘણી ક્ષમણાઓ અને માથાકુટ ચાલી પણ મકાન-માલિકણે દાદ દીધી નહિ. ભાડુઆત બાઈ આ અપમાન સહન કરી શકી નહિ. બબડતા-બબડતા ઘેર આવી, કેરોસીન છાંટી બળી મરવા પોતાના શરીર પર દિવાસળી ચાંપી અને મકાન-માલિકણને ગાળો દેવા મંડી. એટલે પેલી મકાન-માલિકણ પણ નીચે આવી. એટલે ભાડુઆત બાઈએ એને બાથ ભીડી લીધી અને કહી રહી-'હું તો મરું પણ ત્હને પણ મારું' ઘણા લોકોએ બન્નેને છુટી પાડવા ઘણી મહેનત કરી

પણ પેલી બાઈએ એવી સખત બાથ બીડેલ કે બન્ને છૂટા પડી શકે નહિ. કલાક બે કલાકે અગ્નિ શાંત થતાં બન્ને બેભાન બની ગઈ. એટલે એમને હોસ્પિટલમાં દાખલ કરી પરન્તુ દાઝવાનું પ્રમાણ વધારે હોઈ, સારવાર છતાં બન્ને મરણ પામી.

જેથું! વાયક મિત્રો, કોઈ એને ભયંકર અગ્નિ છે કે એના આવેશમાં આવી માનવી પોતે તો મરે પણ બીજાને પણ મારે છે. અગ્નિ તો મકાન કે માનવીને બાળે પણ કોંઈકાગ્નિ તો માનવીનું જીવન બરબાદ કરી દે છે.

એટલે જ આવા પર્વો યોજાયા છે જે માનવીને સજ્જનતા શિખવે છે. અને જીવનને આદર્શ

બતાવવા પ્રેરણા આપે છે. એટલે જ પર્યુપણ પર્વ પણ માનવીને ઘણું બધું શિખવી જાય છે. પર્વના પવિત્ર દિવસોમાં સંવત્સરી-દિને આપણે આરાધકો એનો સંદેશ ઝીલીએ અને શાન્તિ ને સરળતા ધારીએ! અંતરની શુદ્ધિ કરીએ અને ક્રોધ, માન, માયા ને લોભ આદિ કષાયોથી મુક્ત થઈ, જીવન ઉજવીએ.

સંવત્સરી દિને ગુસ્સો, ધમંડ, અભિમાન આદિ ત્યાગી, મૈત્રી અને ક્ષમાના જળમાં નાહી, સમતા ને સરળતા સાથે નમ્રતા પ્રાપ્ત કરીએ આવા પવિત્ર પર્વ આપણને મળ્યા છે, તો એને સાર્થક કરીએ અને જીવન ધન્ય બનાવીએ. ક્રોધને કૂરતા માની ક્ષમાવી દઈએ.

પ્રગટ થઈ ચૂકેલ છે

સુમતિનાથ ચરિત્ર ભાગ-૧ લેા તથા શ્રી સુમતિનાથ ચરિત્ર ભાગ-૨ જે જેની મર્યાદિત નકલો હોવાથી તાત્કાલિક મંગાવી લેવા વિનંતી છે. અને તે બન્ને ભાગો મૂળ કીંમતે આપવાના છે.

શ્રી સુમતિનાથ ચરિત્ર ભાગ-૧ (પૃષ્ઠ સંખ્યા-૨૨૪) કીંમત રૂપિયા પંદર.
શ્રી સુમતિનાથ ચરિત્ર ભાગ-૨ જે (પૃષ્ઠ સંખ્યા-૪૪૦) કીંમત રૂપિયા પાંત્રીશ.
તો બન્ને ભાગો એકી સાથે મંગાવી લેવા વિનંતી છે.

:- સ્થળ :-

શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા
ડે. ખારગેટ : જાવનગર : (સૌરાષ્ટ્ર)

તા. ક. : બહાર ગામના ગ્રાહકોને પોસ્ટેજ ખર્ચ અલગ આપવાનો રહેશે.

સુવિશુદ્ધ સંયમી શાસન રક્ષક જૈનાચાર્યો....

મુનિશ્રી હરિભદ્રસાગરજી મ. (ગોધરા તીર્થ-કચ્છ)

ઈંદ્રો અને મહારાજાઓથી સેવિત્રિલોકનાથ, કર્ણભાલકાર, શ્રી જિનેશ્વર ભગવંતોને કેટલીશ નમસ્કાર હો.... જગતના મુગટ રૂપ શ્રી ઋષભ દેવ ભગવાન અને ત્રણે લોકમાં તિલક સમાન શ્રી વીર ભગવાન જયવંતા વર્તો....! એજ એક તો ત્રિભુવન-પ્રકાશ દિનમણિ (સૂર્ય) છે અને અને બીજા જગતમાત્રના લોચન રૂપ છે.... ભગવાન શ્રી આદિનાથ વર્ષ સુધી અને મહાવીર પ્રભુ છ માસ સુધી આહાર પાણી વિના આ પૃથ્વી ઉપર વિચરેલા તો એ પ્રમાણે યથાશક્તિ આત્માર્થી સાધુઓએ પણ વર્તવું.... જેમ ત્રણે જગતના નાથ એવા શ્રી વીર પ્રભુએ નીચજનોએ કરેલા અનેક ઘોર ઉપસર્ગો સહન કર્યા તેમ સર્વ સાધુ નિઃશ્ચેત્યે પણ સમતા પૂર્વક અનુકુળ-પ્રતિકુળ ઉપસર્ગો સહન કરવા... કલ્પાન્તકાળના પવનથી જેમ વિરાટ મેરૂપર્વત ડગતો નથી તેમ હજારો ગમે પ્રાણાન્ત ઉપસર્ગોથી શ્રી વીર ભગવાન ચલ્લાય-માન થયા નહિ પ્રભુનું આવું અનુપમ ચરિત્ર સાંભળીને સજ્જનોએ પણ વિશેષ સાવધાન થઈ ધર્મ માર્ગે ડગવું નહિ....

શ્રી જિનેશ્વર ભગવંતોની આજ્ઞા પ્રમાણે વર્તનારા અને શાસનના મહાન કાર્યો કરાવના ધર્મગુરુ-આચાર્યોના મુખ્ય ગુણો કેવા હોવા જોઈએ તે શાસ્ત્રકારોએ દર્શાવેલ અહિં નીચે પ્રમાણે છે....

પ્રતિરૂપ-જેમની મુખ મુદ્રા દેખીને ગૌતમ સ્વામિ પ્રમુખ મહામુનિવરોનું સ્મરણ થઈ આવે

એવા.... તેજસ્વી-જેમના તેજ પાસે પાખંડી લોકો કેવળ અંબાઈ બન્ય એવા પ્રકૃષ્ટ પ્રતાપી....ભુગ પ્રધાનાગમ-જેમની તોલે વર્તમાન સમયમાં કોઈ આવે નહિ. એવા જ્ઞાની-ધ્યાની....મધુર વાચી-જેમની વાણી દૂધ-સાકરથી કે મધથી પણ મીઠી મધુરી હોય જેથી શ્રોતાજનોને બહુ જ પ્યારી ને મનનીય લાગે.... ગંભીર-ગમે તેવી મર્મની-વાતને જીરવી શકે તેવા શુભ રત્નોથી ભરેલા સાગર જેવા ધૃતિમાન-મહાધીરજ ધરનાના ને અપૂર્વ સંતોષવાલા... ઉપદેશપર-ભવ્ય સત્વાને સદુપદેશવડે શુદ્ધ અને સરલ એવા મુક્તિમાર્ગ બતાવવામાં તત્પર....અપરિશ્રાવી આલોચના લેનારે પોતે પ્રકાશેલા અકૃત્યને કોઈ પાસે પણ પ્રગટ ન કરે તેવા.... સૌમ્ય-ચંદ્રની જેવા શીતળ સ્વભાવી ને પ્રશાન્ત પ્રકૃતિ યુક્ત એવા.... સંગ્રહશીલ-ગચ્છના, સમુદાયના હિતને માટે જોઈતાં ઉપકરણોનો સંગ્રહ કરી મૂર્ચ્છા રહિત તેના સદુપયોગ કરનાર.... અભિગ્રહમતિ-વિધવિધ પ્રકારના દ્રવ્ય-ક્ષેત્ર-કાલ-અને ભાવ ભેદે અભિગ્રહને ધારણ કરનારા.... અવિકલ્પણો-સ્વ પ્રશંસા કે પર નિંદા-દિકને નહિ કહેનાર ધર્મ-શાસન વ્યાપારમાં જ સદા રત સાવધાન રહેનાર.... અચપલ જેમણે મન-વચન અને કાયાની ચંચલતા-ચપળતા નિવારી છે ને સ્થિરવંત થયેલા છે....પ્રશાન્ત હૃદય જેમનું હૃદય ક્રોધાદિક કષાયોની કલુષતાથી વિશેષ મુક્ત થયું છે એવા ૧૩-૧૪ શુદ્ધ ગુણો શાસ્ત્રોક્ત જૈનાચાર્ય ધર્મચાર્યમાં અવર્ય હોવા જ જોઈએ. તારક શ્રી જિનેશ્વર ભગવંતો ભવ્ય

જીવોને મોક્ષમાર્ગ બતાવીને પોતે અજરામર પદને પામી સદાને મુક્તિનિલયમાં ખિરાળ્યા છે તેથી વર્તમાન સમયે તીર્થંકર ભગવંતોની ગેરહાજરીમાં સકલ શાસન-સંઘ ઉપરોક્ત ગુણોથી યુક્ત એવા જૈનાચાર્યોના આધારે ચાલે છે.... જેમ દેવતા-ગણને ઈન્દ્ર મહારાજ આનંદદાયી ને નમનીય છે, ગ્રહ ને તારા સમુહને વિષે જેમ ચંદ્ર સુખદાયી છે, પ્રજાગણને જેમ રાજા-મહારાજ આનંદાયી ને તેમજ સાધુ સમુદાયને આચાર્ય ગુરુમહારાજ નમનીય છે. વંદનીયને આદરણીય હોય છે... રાજા બાળ વયમાં હોય તો પણ જેમ પ્રજા તેનો પરાભવ કરતી નથી તેમ ગુરુ મહારાજ વયમાં લઘુ હોય તો પણ તેમને આગળ કરીને જ સુસાધુઓ વિચરે

છે. શ્રી ગુરુ મહારાજની હિતશિક્ષા વિના સ્વછંદપણે સ્વકપોલ કલ્પિત વર્તન વડે શી રીતે પરભવનું હિત થઈ શકે! આત્માર્થી-મોક્ષાર્થીજનોએ તો અવશ્ય જૈનાચાર્ય ગુરુનું આલંબન લેવું જ જોઈએ...જે ગુરુનું માન નથી રાખતા તથા અહંકારી, કૃતધન-અવિનિત, ગર્વિષ્ઠ અને અનઅપુરુષ સાધુજનમાં નિંદાપાત્ર અને જગમાં પણ હેલતા યોગ્ય થાય છે... જેમ રાજા-મહારાજની આજ્ઞાને પ્રજાજનો ને મંત્રીવરો માથે ચડાવી પ્રમાણુ કરે છે તેમ શ્રોતાજનો-જૈનોએ ગુરુ મહારાજના મુખમાંથી નિકળેલા પ્રામાણિક વાક્ય બે હાથ જોડીને પ્રમાણુ જ કરવા જોઈએ....

શ્રી હેમચન્દ્રાચાર્ય કૃતમ્ પ્રાકૃત વ્યાકરણમ્ (અષ્ટમેઽધ્યાયઃ)

શ્રી જૈન આત્માનંદ સભાનું પ્રકાશન-૯૪મું રત્ન છે. સાચા અર્થમાં તે રત્ન જ છે કેમકે લેના વિવિધ કારણો પ્રાકૃત ભાષાના અભ્યાસીને પુનિત ભાષાથી પ્રકાશિત કરે છે પ્રાચીન પાકૃત ભાષાના વ્યાકરણોમાં આ પુસ્તકનું અદ્વિતીય સ્થાન છે. અર્વાચીન વિદ્વાનોએ આ પુસ્તકને ખીરુદાબુધ છે. અભ્યાસીને સંપૂર્ણ જ્ઞાન મળે અને તુલનાત્મક અભ્યાસ થાય તે માટે આ પુસ્તકમાં નવ Appendices આવેલ છે જર્મન જેવા દેશમાં તેમજ મહાન વિદ્યાપીઠોની માંગ સારી છે. તેજ તેનું મૂલ્યાંકન છે.

Price Rs. 25-00

Dolar 5-00

Pound 2-10

પ્રાપ્તિ સ્થાન

શ્રી જૈન આત્માનંદસભા, ખારગેટ, ભાવનગર

સાધર્મિક ભક્તિનો અનેરો લાભ

૩૧. દશહજાર આપનાર તરફથી દરરોજ એક સાધર્મિક ભક્તિનો લાભ લઈ શકાય છે તો અપૂર્વ લાભ લેવાનું ચૂકશે નહિ.

વારંચા જૈન ભોજનશાળા-ભાવનગર.

ઓગષ્ટ' ૮૩]

[૧૮૩

જૈન સમાચાર

શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા-ભાવનગર

શૈક્ષણિક પ્રવૃત્તિ

ભાવનગરની વિદ્યાર્થી આલમ સુમાહિતગાર છે. આ સંસ્થા કેલેજના જરૂરિયાતવાળા વિદ્યાર્થીઓને શિષ્યવૃત્તિ આપે છે. ઉપર્યુકત વિદ્યાર્થીઓનો અભ્યાસ રૂકાવટ ન પામે, અધવચ્ચ ન રહી જાય તે માટે શિષ્યવૃત્તિ આપે છે. છેલ્લા આઠ વર્ષથી આ પ્રવૃત્તિ ચાલે છે. આ વર્ષે અઠારસો રૂપિયા શિષ્યવૃત્તિ રૂપે અપાયા છે.

આ બાબતમાં પેટ્રન સાહેબો, આજીવન સ્વચ્છ ભાઈઓ તથા દીલાવર દાતાને અમે નમ્ર વિજ્ઞાપિત કરીએ છીએ કે આપ સહુ આ પ્રવૃત્તિને વેગ આપવા અને અવિરતપણે ચાલુ રાખવા યથાશક્તિ સહાય રૂપે રકમ સંસ્થાને મોકલે, કેમકે સંસ્થા પાસે આ માટેનું ફંડ ઓછું છે અને દરેક વર્ષે તેમાં સારો એવો ઘટાડો થાય છે.

આ મદદથી સાધાર્મિક બંધુઓના સંતાનો અભ્યાસ કરી, ભાવી જીવન ચલાવવા પગભર બને છે. તેથી સમાજને પણ સારો એવો લાભ થાય છે. વળી વિદ્યા-દાન શ્રેષ્ઠ છે. તો આપ સહુ અમારી આ નમ્ર વિજ્ઞાપિત ધ્યાનમાં લઈ યોગ્ય કરી આભારી કરશેજી.

શ્રી જૈન આત્માનંદ સભાની વર્ષગાંઠ જેઠ સુદ-૨

સંસ્થાનો સ્થાપના દિન ઉજવવાની પ્રથા સર્વત્ર અસ્તિત્વ ધરાવે છે. પણ આ સંસ્થા દ્વારા તે દિવસે સભ્યો તીર્થસ્થળની યાત્રા કરે, ભાવપૂર્વક ભક્તિ કરે, સંગીત સાથે પૂજા ભણાવે, આ રીતે ધર્મ ક્રિયા દ્વારા અમૂલ્ય લાભ મેળવે તે માટે ઉજવણી તીર્થ સ્થળમાં જ રખાય છે. ઘણે અંશે તે માટે તાલધ્વજગિરિ પ્રથમ પસંદગી પામે છે. ભાવનગરથી બહુ દૂર નહિ હોવાથી, તેમજ બસની સારી સુવિધા હોવાથી સારી સંખ્યામાં આજીવન સભ્યો ભાગ લે છે. દર વર્ષે સંખ્યા વધતી રહે છે તેથી આ ઉજવણી સારી રીતે ઉજવાતી રહે તે માટેની વિચારણા એરણ પર મૂકાઈ.

તરત જ તે વિચારણા આવકાર પામી, તેની ક્ષણશ્રુતી રૂપે—

શ્રીમાન ચુનિલાલ રતિલાલ સલોત તથા તેમના ધર્મપત્ની જસુમતિ ચુનિલાલ રૂ. ૨૦૦૧) અનામત ફંડ (ઉજવણીના) માટે જાહેર થયા.

માતુશ્રી અંબવાળી બહેન વચ્છરાજભાઈ તથા ભૂપતરાય નાથાલાલ (મહાવીર કોરપોરેશન, દરબારગઢવાળા) તરફથી રૂ. ૨૫૦૦) જાહેર થયા.

શ્રી રતિલાલ છગનલાલ તળાજવાળા હ: ધનવંતરાય રતિલાલ શાહ (અંગિકા સ્ટીલ માટી વાળા) તરફથી રૂ. ૫૦૦) જાહેર થયા.

ઉપર્યુકત રકમ અનામત ફંડમાં મૂકાતાં, વ્યાજની રકમ સારી થશે અને જ્ઞાનદાર ઉજવણી થશે.

તે માટે દાતાઓને ધન્યવાદ અપીએ છીએ. તેમજ સંસ્થા પ્રત્યેની હાર્દિક ભાવના માટે આભાર માનીએ છીએ. તેમજ શુભ કાર્યની અનુમોદના કરીએ છીએ.

—: અમૂલ્ય પ્રકાશન :—

અનેક વરસોની મહેનત અને સંશોધનપૂર્વક પરમપૂજ્ય વિદ્વાન
મુનિરાજશ્રી જંબુવિજયજી મહારાજના
વરદ્હસ્તે સંપાદિત થયેલ અભેદ અને અમૂલ્ય ગ્રંથ

‘દ્વાદશારં નયચક્રમ્ પ્રથમ અને દ્વિતીય ભાગ’

આ અમૂલ્ય ગ્રંથ જેમાં નયોતું અદ્ભુત વર્ણન છે તે દરેક સાધુ મુનિરાજો તથા સાધ્વીજી મહારાજ માટે અતિ ઉપયોગી ગ્રંથ છે. દરેક ગૃહસ્થોએ અને સમાજની દરેક લાયખેરી માટે વસાવવા જોઈએ.

આ ગ્રંથ માટે પરમપૂજ્ય આચાર્યશ્રી વિજયધર્મસૂરીશ્વરજી મહારાજ જણાવે છે કે—

ભાવનગર શ્રી જૈન આત્માનંદ સભાએ આ પુસ્તકનું પ્રકાશન કર્યું તે એક મોટા ગૌરવની વાત છે, જે વિદ્વાન મુનિ મહારાજો, સાધ્વીજી મહારાજો, તથા શ્રાવકો તેમજ શ્રાવિકાઓને જૈન દર્શનના અભ્યાસ માટે ખૂબ જ ઉપયોગી નીવડશે.

ભારતભરમાં અનેક જૈન સંસ્થાઓ છે. તેઓએ પ્રગટ કરેલા પુસ્તકોમાં આ ‘દ્વાદશારં નયચક્રમ્’ને શ્રેષ્ઠ સ્થાને મૂકી શકાય તેમ છે. તે માટે શ્રી જૈન આત્માનંદ સભાને ધન્યવાદ ઘટે છે.

(કીંમત રૂ. ૪૦-૦૦ પોસ્ટ ખર્ચ અલગ)

બહાર પડી ચુકેલ છે જિનદત્તકથાનકમ્ (અમારું નવું પ્રકાશન)

પ્રસ્તુત જિનદત્તકથાનક સંસ્કૃત ભાષાના અભ્યાસીઓ માટે ખાસ ઉપયોગી એવો કથાગ્રંથ છે.

સ્વ. પૂજ્યપાદ આગમપ્રભાકર શ્રુત-શિલ્પારિધિ શ્રી પુણ્યવિજયજી મહારાજની ઇચ્છાનુસાર આ ગ્રંથ પ્રકાશન કરવામાં સફળ થતા ખુબ આનંદ અને સંતોષ અનુભવાય છે.

અમારી વિનંતિને ધ્યાનમાં લઈને પરમ પૂજ્ય સાધ્વીજી મહારાજશ્રી ઓંકારશ્રીજી મહારાજે આ ગ્રંથનું સંપાદન-સંશોધનનું કાર્ય કરી આપવાની કૃપા કરી છે.

આ કથાનકનો ગુજરાતી ભાષામાં પણ સંક્ષિપ્ત સાર આપવામાં આવ્યો છે. આ ગ્રંથ દરેક લાયખેરીમાં વસાવવા યોગ્ય છે.

(કીંમત રૂ. ૮-૦૦ (પોસ્ટ ખર્ચ અલગ)

લખો— શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા : ખારગેટ, ભાવનગર.

Atmanand Prakash

Regd. G. BV. 31

દરેક લાઈબ્રેરી તથા ઘરમાં વસાવવા જેવા અલભ્ય ગ્રંથો

સંસ્કૃત ગ્રંથો	કીંમત	ગુજરાતી ગ્રંથો	કીંમત
ત્રીશષ્ટિ શલાકાપુરુષ ચરિતમ્		શ્રી જ્ઞાનપ્રતીપ ભાગ ૧-૨-૩ સાથે	
મહાકાવ્યમ્ ૨-પૂર્વ ૩-૪		લે.સ્વ. પૂ. આ. શ્રી વિ. કસ્તુરસૂરીશ્વરજી	૨૦-૦૦
પુસ્તકાકારે (મૂળ સંસ્કૃત)	૨૦-૦૦	ધર્મ કૌશલ્ય	૩-૦૦
ત્રીશષ્ટિ શલાકા પુરુષચરિતમ્		નમસ્કાર મહામંત્ર	૩-૦૦
મહાકાવ્યમ્ પર્વ ૨-૩-૪		ચાર સાધન	૩-૦૦
પ્રતાકારે (મૂળ સંસ્કૃત)	૨૦-૦૦	પૂ. આગમ પ્રભાકર પુણ્યવિજયજી	
દ્વાદશાર નયચક્રમ્ ભાગ ૧લૈ	૪૦-૦૦	શ્રદ્ધાંજલિ વિશેષાંક : પાકુ બાઈન્ડીંગ	૮-૦૦
દ્વાદશાર નયચક્રમ્ ભાગ ૨લે	૪૦-૦૦	ધર્મગિન્દુ ગ્રંથ	૧૦-૦૦
શ્રી નિર્વાણ કેવલી ભક્તિ પ્રકરણ-મૂળ	૧૦-૦૦	સૂક્ત રતનાવલી	૦-૫૦
નવસ્મરણાદિ સ્તોત્ર સંદોહ:	૨-૦૦	સૂક્ત સુક્તાવલી	૦-૫૦
શ્રી સાધુ-સાધ્વી યોગ્ય આવશ્યક		જૈન દર્શન મીમાંસા	૩-૦૦
ક્રિયાસૂત્ર પ્રતાકારે	૫-૦૦	શ્રી શત્રુજય ગિરિરાજ દર્શન	૬-૦૦
પ્રાકૃત વ્યાકરણમ્	૨-૦૦	શ્રી શત્રુજય તીર્થનો પંદરમો ઉદ્ધાર	૧-૦૦
શ્રી વીતરાગ મહાદેવ સ્તોત્રમ્	૧-૦૦	આહત્ત ધર્મપ્રકાશ	૧-૦૦
આહર્શોપાધ્યાય	૫-૦૦	આત્માનંદ ચોવીશી	૧-૦૦
પ્રાકૃત વ્યાકરણમ્	૨૫-૦૦	બ્રહ્મચર્ય ચારિત્ર પૂજાદિગથી સંગ્રહ	૩-૦૦
ગુજરાતી ગ્રંથો		આત્મવલ્લભ પૂજા	૧૦-૦૦
શ્રી સુમતિનાથ ચરિત્ર ભાગ-૧	૧૫-૦૦	ચૌદ રાજલોક પૂજા	૧-૦૦
શ્રી સુમતિનાથ ચરિત્ર ભાગ-૨	૩૫-૦૦	આત્મવિશુદ્ધિ	૩-૦૦
શ્રી શ્રીપાળરાજનો રાસ	૨૦-૦૦	નવપદજીની પૂજા	૩-૦૦
શ્રી નવયુગ અને જોધુ	૩-૦૦	આચારોપદેશ	૩-૦૦
શ્રી સુપાર્શ્વનાથ ચરિત્ર ભાગ:૨ લે	૮-૦૦	શુરભક્તિ ગહુલી સંગ્રહ	૨-૦૦
શ્રી કાવ્યસુધાકર	૮-૦૦	ભક્તિ ભાવના	૧-૦૦
શ્રી કથારત્ન કૌષ ભાગ ૧લૈ	૧૪-૦૦	હું ને મારી બા	૫-૦૦
શ્રી આત્મકાન્તિ પ્રકાશ	૩-૦૦	જૈન શારદા પૂજનવિધિ	૦-૫૦

લખો :- શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા ખારગેઈટ, ભાવનગર (સૌરાષ્ટ્ર)

પોસ્ટેજ અલગ

તાંત્રી : શ્રી પોપટભાઈ રવજીભાઈ સલોત શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ તાંત્રી મંડળ વતી

પ્રકાશક : શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા, ભાવનગર.

મુદ્રક : શેઠ હેમેન્દ્ર હરિલાલ આનંદ પ્રી. પ્રેસ, સુતારવાડ, ભાવનગર.